ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ Σ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ - ΑΝΕΚΔΟΤΑ - ΠΕΡΙΕΡΓΑ - ΑΣΤΕΙΑ

Ὁ Κάϊζερ τῆς Γερμανίας ἐτρελλαίνετο γιά τὰ παστόψαρα. Ἡ Βασίλισσα τῆς Ὀλλανδίας Βιλελμίνη ὑπεραγαποῦσε τὰ ψητά. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας τὸ σιτεμμένο βωδινό. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας τὰ γλυκύσματα, ἐνῶ ὁ μακαρίτης Τσάρος δὲν ἐχόρταινε νὰ τρώγῃ λουκουμάδες!

***

Περιεργοτάτη ἦτο ἡ ἀδυναμία τοῦ μακαρίτου πάππου τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰταλίας, ὅστις τόσον πολὺ ἀγαποῦσε τὸ τυρί, ὥστε κάποτε ἔπαιρνε καὶ ἔτρωγε ἀπ' αὐτὸ καὶ εἰς τὸ θέατρον, ὅπως ἄλλοι τρώγουν μπονμπόν! Ἀπίστευ·ον βέβαια ἀλλ' ἀληθέστατον...

***

Εἰς τὸ Λονδῖνον, ὅπως καὶ εἰς ὅλα τὰ θέατρα κατ' ἀρχάς, τὰ γυναικεῖα πρόσωπα ὑπεκρίνοντο ἄνδρες. Μίαν ἑσπέραν ὁ Κάρολος Β' ἀνυπομονοῦσε γιὰ τὴν βραδύτητα τῆς ἐνάρξεως τῆς παραστάσεως. — «Μεγαλειότατε, ἐδικαιολογήθη ὁ Διευθυντὴς, δὲν ἐξυρίσθη ἀκόμη .. ἡ πρωταγωνίστρια!..

***

Εἰς τὴν Κίναν θεωρεῖται κακὸν νὰ ὑπανδρεύωνται αἱ χῆραι. Μία χήρα ἅμα γίνει πενῆντα ἐτῶν, χωρὶς νὰ ξαναϋπανδρευθῇ ἐν τῷ μεταξύ, πέρνει δίπλωμο τιμῆς ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὸ τοιχοκολλᾷ ἐπάνω ἀπὸ τὴ πόρτα της!

***

Εἰςτὸ περίφημον Μόντε Κάρλο αὐτοκτονοῦν 50 ἄτομα τὸν χρόνον.

***

Εἰς τὴν Φλωρίδα οἱ μαῦροι ἐξύριζαν καὶ ξυρίζουν ἀκόμη πολλοὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὸν πώγωνά των μὲ σπασμένα μπουκάλια.

Τὸ ξύρισμα μὲ σπασμένι μπ υκάλια, εἶνε εἰς κοινὴν χρῆσιν καὶ εἰς τὰς Νοτίους Πολιτείας.

***

Ἐφέτος συμπληροῦνται 121 ἔτη ἀφότου ἀνεκαλύφθη ἡ ἀτσαλένια πέννα, ἀντικαταστήσασα τὴν ἀπὸ πτερὸν τοιαύτην. Τῆς ἀτσαλένιες πέννες ἐφεῦρεν ὁ Ἄγγλος Γουΐτς. Ἐπωλοῦντο δὲ εἰς τὰς ἀρχὰς ἀκριβώτατα. Εἴκοσι φράγκα ἡ μία δηλαδή!

***

Ὁ πρὸ ἀρκετῶν ἐτῶν ἀποθανὼν μέγας ἱστορικὸς Μόμμσεν ἦτο πολὺ ἀφῃρημένος.

Ἡ ὑπηρέτρια τοῦ ἐπήγαινε τὸ φαγητόν του εἰς τὸ γράφειόν του καὶ τὸ ἔπαιρνε συχνὰ πίσω χωρὶς νὰ τὸ ἐγγίσῃ ὁ κύριός της. Μόνον ὅταν ἡ πεῖνα τὸν ἐπίεζε τὸ ἐζητοῦσε πάλιν.

Κάποτε ἡ ὑπηρέτρια, ἀφοῦ ἐπῆρε ἄθικτον τὸ φαγητὸν, ἐκάθισε καὶ τὸ ἔφαγεν. Ὁ Μόμμσεν ἐθυμήθηκε νὰ φάγῃ μετὰ δύο ὥρας καὶ διέταξε τὴν ὑπηρέτριαν:

— Φέρε μου νὰ φάγω.

— Μὰ ἐφάγατε, τοῦ ἀπαντᾷ ψευδομένη ἡ ὑπηρέτρια.

—Ἔφαγα; Ἄ! ναί,.. Ἔχεις δίκαιον..

Καὶ δὲν ἔφαγεν ἐκείνην τὴν ἡμέρ ν.

***

Εἰς τὴν Ἀμερικὴ ὁ ἰατρὸς Σέϊν ἱδρύει κλινικὴν διὰ τοὺς ἠλιθίους. Ἔχει δὲ μεγάλας ἐλπίδας γιὰ τοὺς ἀσθενεῖς του, οἱ ὁποῖοι, γράφει κάποιος πνευματώδης Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος... δὲν διατρέχουν τὸν κίνδυνον νὰ χειροτερεύσουν!

***

— Ὁ Ρισελιὲ ἔκαμνε τέτοια κατάχρησι ἀρωμά·ων, ὥστε εἶχε χάσει ἐν τέλει τὴν ὄσφρησιν, καὶ παραξενεύονταν πολὺ ὅταν ἔβλεπε ὅτι ἐνοχλεῖ τοὺς ἄλλους μὲ τὰ μυρωδικά του.

Ἡ κυρία Ταλιὲν ἔπερνε τὸ λουτρό της μέσα σὲ ἀπόσταγμα ἀπὸ φράουλες καὶ σὲ γάλα!

Ὁ Ναπολέων ἄδειαζε ὁλόκληρες μποτίλιες κολώνια κάθε πρωΐ ἐπάνω του. Οἱ ἀρχαῖοι ἕλληνες ἔκλειναν τὰ ἐνδύματά των εἰς ἀρωματισμένα κιβώτια, γιὰ νὰ πάρουν τὸ ἄρωμά τους. Οἱ Ρωμαῖοι ἐκληρονόμησαν ὡσαύτως τὸν ἔρωτα πρὸς τὰ ἀρ ματα ἀπὸ τοὺς ἕλληνας. Εἰς τὴν κηδείαν τῆς Αὐτοκρατείρας Ἀγριπίνης, ὁ Νέρων ἔκαυσε ἀφθονώτατον ἀραβικὸ λιβάνι.

***

Ὁ Βολταῖρος, ὁ ὁποῖος ἔτρεφε μεγάλην ἀντιπάθειαν πρὸς ὅ,τι τὸ ἄσχημον, διετύπωσε τὸν ἐξῆς ἐπιτυχέστατον χαρακτηρισμὸν περὶ τοῦ ὡραίου:

—«Ἂν ἐρωτήσετε ἕνα βάτραχο τί εἶναι ὡραῖον, θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ: «Ἡ βατραχίνα, μὲ τὰ δύο χονδρὰ μάτια της, τὸ μεγάλο στόμα της καὶ τὸ κιτρινόμαυρο χρῶμά της»! Ἀντιθέτως, στὰ μάτια ἑνὸς συνεδρίου μαϋμούδων, ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου θὰ περνοῦσε γιὰ ἄσχημη!

***

Ἕνας Ἱσπανὸς εὐπατρίδης, ὑπερήφανος διὰ τοὺς τίτλους του, ἐταξείδευε κάποτε στὴ Γαλλία. Μία νύχτα ἔφθασε σ' ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο. Ἐχτύπησε πολλὴ ὥρα γιὰ νὰ ξυπνήσῃ τὸν ξενοδόχο.

— Ποιὸς εἶναι; ρώτησε ἐκεῖνος ἀπὸ τὸ παράθυρο.

— Ὁ δὸν Ζουὰν—Πέντρο—Φερναντὲζ—Ροδρῖγος ντὲ Βιλανόβα, κόμης τῆς Μαλάφρας ντὲ Σαντιάγκο Ἀλκαντάρα, φώναξεν ὁ Ἱσπανὸς εὐγενής.

— Κύριε, ἀπήντησε ὁ ξενοδόχος, λυποῦμαι πολύ, ἀλλὰ δὲν ἔχω ἀρκετὰ δωμάτια γιὰ ὅλους αὐτοὺς ποῦ μοῦ εἶπες!... Καὶ ξανάκλεισε τὸ παράθυρο.

***

Τὸ τσάϊ εἰσήχθη εἰς τὴν Εὐρώπην μόλις τὸν 17ον αἰῶνα. Πρῶτοι τὸ εἰσήγαγον οἱ Ὀλλανδοί. Ἦσαν κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχήν, ὁ μόνος λαὸς τῆς Δύσεως εἰς τὸν ὁποῖον αἱ πύλαι τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἰαπωνίας ἦσαν ἀνοικταί. Ἀπὸ τὴν Ὀλλανδίαν τὸ τσάϊ εἰσήχθη εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ κατόπιν εἰς τοὺς ἄλλους λαοὺς τῆς Εὐρώπης. Σήμερον οἱ Ἄγγλοι καταναλίσκουν ἐτησίως ὑπὲρ τὰ 30 ἑκατομμύρια χιλιόγραμμα τεῖου.

Εἰς τὴν Γαλλίαν ἐβράδυνε τὸ τσάϊ νὰ γείνῃ γνωστόν. Διηγοῦνται ὅτι κάποιος πλοίαρχος, ἐπιστρέψας ἀπὸ τὴν Κίναν, ἔστειλε δῶρον ἕνα πακέτο τσάϊ εἰς μίαν κυρίαν, φίλην του. Ἡ κυρία προσεκάλεσεν εὐθὺς τοὺς γνωρίμους της νὰ δοκιμάσουν αὐτὸ τὸ ἐξωτικὸν φαγητόν. Ἀτυχῶς ὁ πλοίαρχος παρέλειψε νὰ τὴν ὁδηγήσῃ κατὰ ποῖον τρόπον νὰ παρασκευάσῃ τὸ ποτόν, καὶ τὸ τσάϊ ἐμαγειρεύθη... ὅπως τὰ σπανάκια. Ὅλοι οἱ κεκλημένοι ἀπὸ κοινοῦ ἀπεφάνθησαν ὅτι οἱ Κινέζοι ἔχουν πολὺ κακὸ γοῦστο καὶ ἀθλιεστάτην κουζίνα!...

***

Οἱ λῃσταὶ τοῦ παλαιοῦ καιροῦ ἦσαν ἀσύγκριτοι διὰ τὴν ἀνήκουστον τόλμην των καὶ τὴν ἐπιδεξιότητά των. Ὁ Βαυαρὸς Βὸλφ Βαρμστάϊν ἐφημίζετο διὰ τὴν ἱππευτικὴν δεινότητά του. Εἰς τοὺς γάμους τοῦ Βυργράβου τῆς Βυρτεμβέργης, ὅπου κατώρθωσε νὰ γείνῃ δεκτὸς μετημφιεσμένος, ἐξετέλεσεν ἀσκήσεις ἱππευτικὰς τόσον ἐκπληκτικάς, ὥστε ὁ ἴδιος ὁ Αὐτοκράτωρ Κάρολος Δ' ἐπλησίασε καὶ τὸν συνεχάρη. Τόσην τόλμην ὅμως ἔπρεπε νὰ τὴν πληρώσῃ διὰ τῆς ζωῆς του. Προδοθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑβραίου Ζάκλεϊν, κατεδικάσθη εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ τροχοῦ.

***

Τὸν ΙΗ' αἰῶνα ὁ περίφημος καπετὰν Φυσέκης καὶ ὁ Μαντρὲν δὲν ἐπέδειξαν ὀλιγωτέραν τόλμην. Εἰς τοὺς ἄθλους των, ποὺ ἔγειναν θρυλλικοί, συνεδύαζον τὴν χάριν μετὰ τῆς γενναιοψυχίας. Ὁ Μωντρὲν ἐπροστάτευε τοὺς χωρικοὺς κατὰ τῆς φορολογίας. Ὁ Φυσέκης ἔφερε πάλιν μιὰ ἡμέραν τὰ κοσμήματά της εἰς μίαν μαρκησίαν, ἡ ὁποία ἦτο ἀπαρηγόρητος διὰ τὴ· ἀπώλειάν των.

***

Οἱ λῃσταὶ τοῦ παλαιοῦ καιροῦ ποτὲ δὲν συνελάμβανον τοὺς πτωχοὺς ὅπως οἱ σημερινοί. Ὅταν ἐλήστευον ἕνα ταξειδιώτην εἶχαν τὴν φιλανθρωπίαν νὰ τοῦ ἀφίνουν ὅσα τοῦ ἦσαν χρειώδη διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν πλησιέστερον σταθμὸν, καὶ ἐπετίθεντο εἰς καραβάνια πολὺ ἀνώτερα τὸν ἀριθμὸν ἀπὸ αὐτούς Οἱ ἀδελφοὶ Μπελασκότσια εἰς τὴν Κορσικὴν εἰκοσάκις διεκύβευσαν τὴν κεφαλὴν των διὰ νὰ ἐκδικήσουν τοὺς γονεῖς των. Ἐνῶ οἱ σημερινοὶ λῃσταὶ μὲ τὰς δῆθεν φιλοσοφικὰς θεωρίας των, τὰ αὐτοκίνητά των καὶ τὰς ἐπιστημονικὰς μεθόδους των, εἶναι φρικτοὶ ἐγωϊσταὶ καὶ ἄγριοι.

***

Ὁ Ρακάντ, σύγχρονος τοῦ Ρισελιέ, ἦτο περίφημος γιὰ τὴν ἀγαθότητά του, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀφῃρημάδα του. Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, ὅλον τὸ Παρίσι ἐμαζεύθηκε γιὰ ν' ἀκούσῃ τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον θὰ ἀπήγγελε.

Ὁ Ρακάντ ἀνέβη πραγματικὰ ἐπὶ τοῦ βήματος καὶ σύρας ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα χαρτὶ καταξεσχισμένον εἶπε:

— Κύριοι, ἐσκόπευν νὰ σᾶς ἀναγνώσω τὴν δημηγορίαν μου. Ἀλλ' ἡ μεγάλη μου σκύλλα τοῦ κυνηγιοῦ τὴ· ἐμάσσησεν, παίζουσα. Ἰδοὺ αὐτή. Ἐκλέξατε ἐξ αὐτῆς ὅ,τι δυνηθῆτε διότι οὔτε ἀπ' ἔξω τὴν ἠξεύρω, οὔτε ἔχω ἀντίγραφον.

Καὶ κατέθεσεν τὴν ἀγόρευσιν ἐπὶ τοῦ βήματος.

Ο ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ